

พระสมมุติ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๔๑๓. ก็ไม่มีเนาะ อันนี้ข้อ ๔๑๔. คำถามนะ ชื่อมันเป็นอย่างนี้จริงๆ เราไม่ได้พูดเหน็บแนมใครนะ คำถามมันเป็นอย่างนี้

ถาม : ๔๑๔. เรื่อง “หมาของหลวงตา”

ผมได้อ่านธรรมะที่หลวงปู่เทศน์เรื่อง “หมาของหลวงตา” แล้วทำให้ผมรู้และพิจารณาอะไรได้มากมายในวงกรรมฐาน ทำให้ผมอนุমানได้ว่า วงกรรมฐานนี้มีหลายรูปแบบ แต่ผมชอบที่หลวงปู่ออกมาชี้แจงตรงไปตรงมา ไม่แอบอยู่หลังผ้าเหลือง แอบแทงข้างหลังเหมือนพระบางองค์ ผมชอบตรงนี้จริงๆ ครับ ธรรมเป็นธรรมจริงๆ หาฟังแบบนี้ที่ไหนไม่ได้ครับ ส่วนมากพระมักประจบโยมหมดเลย เอาใจ พูดเพราะ ผมไม่ชอบเลย ผมจึงตั้งประเด็นกราบนมัสการถามดังนี้ครับ

๑. พระสงฆ์ก็คือลูกชาวบ้าน เมื่อเต็มใจบวชเข้ามาในศาสนา เราจะเริ่มนับว่าจิตใจเป็นธรรมกันตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ คือตอนเป็นฆราวาสอาจจะทำความผิดพลาดในชีวิตมาบ้าง พอมาเป็นพระนี่ เขาหรือเราจะนับว่าจิตเป็นธรรมเมื่อไหร่ครับ เอาอะไรมาวัดได้ครับ และอดีตมันจะมีผลมาตอนที่ เป็นพระด้วยหรือเปล่าครับ เช่น ตอนเป็นชาวบ้านอาจจะทำไม่ดี แต่พอมาเป็นพระก็พยายามฝึกฝน อบรมตนตามหลักธรรม ข้อวัตร แบบนี้ถือว่าใช้ได้หรือไม่ครับ หรือว่าถ้าอดีตไม่ดี ก็ไม่สามารถเป็นคนดีได้ครับ

๒. หรือกรณีมาเป็นพระแล้วยังทำไม่ดี จากที่อดีตเป็นคนดี แ่ยิ่งกว่าตอนเป็นชาวบ้านอีก ชอบตีสองหน้า ทำเป็นคนสองบุคลิก คือต่อหน้าญาติโยมแบบหนึ่ง ถัดหลังแบบหนึ่ง การกระทำแบบนี้ นี่มันเป็นเรื่องที่พระปฏิบัติต้องปฏิบัติ มันเป็นเรื่องประเพณี

หรือเป็นเพราะว่าเขาเสแสร้งแก้งทำเอาเองครับ คือความจริงแล้วพระต้องมีหนึ่งหน้าเท่านั้นไม่ใช่หรือครับ

สุดท้าย จากใจจริงของผม ผมชอบหลวงพ่อก มาก หลวงพ่อจะว่าผมชมหรือว่าแก้งชมก็ไม่ใช่ไรครับ แต่ผมชอบพระกรรมฐานต้องเป็นแบบหลวงพ่อ ผมเข้ามาอ่านธรรมที่หลวงพ่อเทศน์ตลอด แล้วพยายามโน้มเข้ามาปฏิบัติ ผมขอเป็นกำลังใจอันน้อย ขอให้หลวงพ่อเป็นเสาหลัก พระกรรมฐานที่แท้จริงต่อไปครับ โอกาสใดที่ผมมีโอกาสจะรับใช้พระศาสนา ผมจะเข้ามาช่วยงานหลวงพ่อกครับ

หลวงพ่อก : นี่เห็นไหม เขาอ่าน ถ้าใจเป็นธรรม.. เขาชอบความตรงไปตรงมา คำว่าความตรงไปตรงมา มันเป็นธรรมอยู่แล้ว ฉะนั้น ความเป็นธรรม สิ่งที่ไม่เป็นธรรม เพราะว่ามันมีมารยาสาโดย ฉะนั้น เอาที่คำถามเลย

“ข้อ ๑. พระสงฆ์ก็คือลูกชาวบ้าน เมื่อเต็มใจบวชเข้ามาในศาสนา เราจะเริ่มนับว่าจิตเป็นธรรมกันตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

ไม่มี ไม่มี.. มันเป็นสมมุติสงฆ์ มันจะเป็นธรรมได้อย่างไร บวชหรือไม่บวชมันก็คือสมมุติทั้งหมด ไม่มีธรรมหรอก! ธรรมไม่มี บวชมานี้เป็นสมมุติสงฆ์นะ คุณหลวงตา ท่านบวชมา บวชมาแล้วบอกว่าซัก ๓ พรรษาแล้วจะสึก แล้วพอมานั่งอ่านธรรมะของพระพุทธเจ้า อ่านแล้วนี่ โอ๊ย.. อยากไปสวรรค์ พอถึงพรหม น้อยากไปพรหม พออ่านถึงนิพพาน อยากไปนิพพาน

พออ่านไปถึงนิพพานแล้วเรียน เห็นไหม อ่านหนังสือ อ่านตำรา แล้วเรียนเป็นมหา แล้วบอกพ่อกเป็นมหาแล้วจะออกปฏิบัติ พอออกปฏิบัติแล้ว นี่อ่านมาเข้าใจธรรมะหมดเลย นิพพานรู้หมดเลย แต่งง นี่ไง หลวงตาท่านตั้งปณิธานไว้ว่า

“ถ้ามีผู้ใดชี้แนวทางให้เราได้ เราจะมอบชีวิตให้กับอาจารย์องค์นั้น”

ถ้ามีผู้ใดชี้แนวทาง เห็นไหม คำว่าชี้แนวทาง แสดงว่าตัวเองยังสงสัยใช่ไหม นี่เป็นถึงมหานะ พ่อกจะออกปฏิบัติใหม่ๆ มันก็ลังเลใช่ไหม เพราะเราศึกษามาแล้วว่า นิพพานมี ทุกอย่างมี แหม.. มันใจมากเลย พ่อกศึกษาเสร็จแล้วเราจะออกปฏิบัติ เวลาจะ

ออกปฏิบัติแล้วมันกล้าไหมล่ะ? เวลาออกปฏิบัติแล้วรวนหมดเลย ไปข้างหน้าก็ไม่กล้า
 ถอยหลัง เออ.. อยากไปข้างหน้า ถอยหลังก็ไม่ได้ ไปข้างหน้าก็ไม่ได้ แล้วใครจะชี้เรา

นี่ไง เราจะบอกว่า ขนาดหลวงตาท่านจะออกปฏิบัติครั้งแรก ท่านยังลังเลสงสัย
 มาก แล้วพยายามจะหาว่าใครจะชี้ทางได้ นี่แสดงว่าเป็นธรรมหรือยัง? เป็นธรรมในภาค
 ปริยัติ เห็นไหม ถ้าไม่เป็นธรรมนะ ทำไมเขาได้พัคละ มหาต้องได้พัคนะ จมมหานี้ได้พัค
 นะ พักประจำตำแหน่งเป็นมหา อย่างนี้เป็นธรรมหรือยัง?

นี่ไงเขาถามว่า “แล้วเราจะเริ่มนับว่าจิตเป็นธรรมกันตั้งแต่มื่อไหร่ครับ”

ไม่มีหรอก ไม่มี.. จิตจะเป็นธรรมต่อเมื่อประพฤติกปฏิบัติขึ้นมาจนใจเป็นธรรม
 พอใจเป็นธรรม เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอานาคามี นั่นล่ะเป็นธรรม! เป็น
 พระโสดาบันนี่เป็นธรรมแล้ว เพราะคุณสมบัติของพระโสดาบัน ไม่ถ่อมมงคลตื่นข่าว ไม่
 ลูบคลำในศีล จะไม่ถ้อยต่างลัทธิศาสนาเค็ดขาด พระโสดาบัน ให้บังคับจนตายเลยให้ไป
 ถ้อยศาสนาอื่นนะ มันก็ยอมสละชีวิตมัน

นี่เป็นธรรม พระโสดาบันขึ้นไปถึงจะเป็นธรรม! แต่ถ้ามันยังไม่มี นับกัน
 ตรงไหนว่าจะเป็นธรรมล่ะ แล้วการนับว่าองค์ไหนเป็นโสดาบันหรือไม่เป็นโสดาบัน
 เอาอะไรมานับล่ะ คนไม่เป็นจะรู้ได้อย่างไร?

นี่ไง “นกกับปลา” นกมันก็อยู่บนฟ้า ปลาที่อยู่ใต้น้ำ แล้วนกกับปลามันก็คุยกัน
 ใ้อปลามันก็สงสัยบนอากาศว่า เฮ้ย นกมันบินอย่างไร ใ้อนกมันก็สงสัยปลานะ เฮ้ย มัน
 อยู่ใต้น้ำอยู่อย่างไร ใ้อนกกับปลามันก็ต่างสงสัยกันซะใหม่ ใ้อเราเป็นปุถุชนซะใหม่ ใ้อ
 เราไม่รู้ นี่เหมือนนกกับปลามันคุยกัน แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่าคนไหนมีธรรม คนไหน
 ไม่มีธรรม

อ้าว.. เราเป็นปลา เราอยู่ในน้ำ แหม.. มีความสุขรื่นเริงมาก อาหารอุดมสมบูรณ์
 แต่ก็สงสัยว่าบนอากาศ นกมันหากินกันอย่างไร นกมันหากินอย่างไร ใ้อนกมันอยู่บน
 อากาศนะ เวลาแมลงมันออก เห็นไหม มันบินหาอาหารมันนะ มันโฉบไปบนอากาศ มัน
 ใ้อแมลงหมดเลย มันก็สงสัยเว้ย เอ๊ะ.. ในน้ำนี่ปลามันกินอะไรกัน ในน้ำ ปลามันอยู่กัน
 ใ้ออย่างไร มันก็สงสัย

นี่ไง บอกว่า “เราจะเริ่มต้นนับใจว่าเป็นธรรมตั้งแต่เมื่อไหร่” ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ?

แต่ครูบาอาจารย์ท่านรู้ได้ รู้ได้นะ เราไปพูดที่ว่าตอกไข่ เห็นไหม การตอกไข่ ไข่คนไม่เป็นนี่นะ มันตอกไข่ใส่ถังขยะ มันจะตอกไข่ขณะมันตอกไข่ใส่ถังขยะ เพราะมันไม่รู้ มันนึกว่าถังขยะนั้น ตอกไปแล้วจะดีวไข่มันจะสุก แต่ถ้าคนเขาเป็นนะ เขาต้องมีเตา ไข่ไหม เขาต้องมีกระทะ เขาต้องน้ำมัน เขาต้องมีไฟ เวลาตอกไข่ลงไปนะ อู้ฮู.. มันจะสุก มันจะเป็นไข่ขึ้นมาให้เราได้กิน

กระบวนการของมันมี ถ้ากระบวนการของมันไม่มี เขาจะล้มสากัจฉา เอตัมมังคลมุตตมัง นี่ถ้ามันเป็นธรรมจริง มันต้องเป็นธรรมตามความเป็นจริง แล้วถ้าตามความเป็นจริง จะเริ่มต้นนับกันตั้งแต่เมื่อไหร่.. เริ่มต้นนับตั้งแต่เอ็งภวานาเป็น! เอ็งภวานาเป็นแล้วเอ็งภวานาได้นั้นล่ะ แล้วภวานาเป็นเป็นอย่างไร?

นี่ว่า “เป็นธรรมชาติ คุณแลมันเป็นธรรมเพราะมันเป็นธรรมชาติ มันเป็นธรรมคา มันก็เป็นธรรมะ”

ตอกไข่ใส่ถังขยะไง เพราะถังขยะใช่ไหม เทศบาลมาเก็บเป็นธรรมชาติ เข้าขึ้นมาตั้งไว้ เทศบาลก็มาเก็บ ตอกไข่ใส่ไป เทศบาลมันก็เก็บไป มันก็เลยเป็นธรรม ตัวเองก็เลยไม่ได้กินไข่ไข่ (หัวเราะ) ไข่ก็ไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหน

เออ.. มันเป็นธรรมชาตินะ เข้าขึ้นมารถเทศบาลมันก็มาเก็บขยะเป็นธรรมคา เออ.. เราก็ตอกไข่ใส่ในถังขยะ เดี่ยวเทศบาลมันก็เก็บไป ก็เป็นธรรมคา แล้วเอ็งได้ไข่กินบ้าง หรือเปล่า แล้วธรรมชาตินะ “มันเป็นธรรมชาติ คุณแลไว้เป็นธรรมคา พอเป็นธรรมคาแล้ว มันก็เป็นธรรมะ” อันนี้มันไม่มี เห็นไหม ใจถึงไม่เป็นธรรม ถ้าใจเป็นธรรมนะ ทำสมาธิอย่างไร?

สมาธิสงบแล้ว คนที่ภวานาเป็นแล้ว มันก็เหมือนที่เราพูด เมื่อก่อนก็พูด ที่ว่าถ้าเราเจ็บไข้ได้ป่วย ตอนนี้นะ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของคนตายด้วยโรคติดเชื้อ พอดีแม่เสียชีวิตแล้ว เรามาดูข่าว พอดีทางสาธารณสุขเขาออก ตอนนี้นะทางบริษัทยาเขาไม่คิดค้นวิจัยยา ไม่คิดค้นวิจัยยาเพราะว่าถ้าวิจัยมาแล้วอายุของยามันสั้น เพราะ โรคภัยไข้เจ็บมันจะคือยา มันจะเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา เขาเลยไม่ยอมทำวิจัยเรื่องการฆ่าเชื้อ การคือยาตัวใหม่

เพราะการวิจัยมาแล้ว อายุมันใช้งานไม่กี่ปี มันไม่คุ้มค่า พอไม่คุ้มค่า ทีนี้การคิดเชื่อนี้ รุนแรงมาก ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของคนใช้คิดเชื่อ นี่ตายเพราะคิดเชื่ออยู่ ทั่วโลก เป็นเรื่องที่น่า วิกฤติทีเดียวเลยแหละ

ฉะนั้น มันก็ย้อนกลับมาการภาวนา ถ้าคนมีธรรม ถ้าจิตมันไม่มีศีล สมาธิ ปัญญา มันออกไปคิดเชื่อ เอ็งว่าดีหรือ เอ็งคิดเชื่อแล้วเอ็งจะฆ่าเชื่อในหัวใจเอ็งอย่างไร ถ้าเอ็งไม่เคยฆ่าเชื่อในหัวใจ เอ็งจะเป็นธรรมได้อย่างไร คนที่จะเป็นธรรม คือเขาฆ่าเชื่อที่คิดมาใน สายเลือดของเขา คิดมาในหัวใจโดยธรรมชาติ ในการเกิดและการตายมีวิชขามา มันได้ ฆ่าเชื่อนี้ออกไปได้อย่างไร?

ถ้ามันมีการฆ่าเชื่อโดยสังขธรรม โดยวิปัสสนาญาณ อันนี้ต่างหากมันถึงเป็นธรรม ถ้าสิ่งที่เป็นธรรมแล้ว จิตนี้มันจะไม่กลับไปคิดเชื่อเพราะอะไร เพราะมันเป็นอกุศลธรรม มันเป็น อฐานะแล้ว อฐานะที่จะลงไปคลุกคลีกับเรื่องอย่างนั้น เพราะโศคาบัน เห็นไหม คุณก็ไม่ลูบคลำในศีล ไม่ถือนมกลตั้นข่าว ไม่นับถือนอกรัตนตรัย พระโศคาบันถือนอก รัตนตรัยไม่ได้

นอกรัตนตรัยคืออะไร คือพระธรรม! พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยคือ พระธรรม พระโศคาบันจะไม่ถือนอกจากสังขธรรม ธรรมะของพระพุทธเจ้า ตั้งแต่ โศคาบันขึ้นไปจะไม่ถือนมกลตั้นข่าว จะไม่แหวกออกนอกสังขจะเลย ฉะนั้น นี่ใจจิตใจ อย่างนี้ถึงเป็นธรรม ถ้าเป็นธรรมขึ้นมา เห็นไหม

“เราจะเริ่มต้นนับว่าเมื่อไหร่จะเป็นธรรม”

เป็นธรรมต่อเมื่อเขาภาวนาเป็น ถ้าเป็นภาวนาเป็น เห็นไหม พฤติกรรมหน้าไหว้ หลังหลอกนี่เป็นธรรมใหม่? พฤติกรรมลูบหน้าปะจมูก วงกรรมฐานมีหลายรูปแบบ ไม่ แอบแทงกันข้างหลัง ไม่อยู่เบื้องหลังฝ่าเหลือง.. ฝ่าเหลืองนี้เป็นธงชัยศาสนานะ เป็น ธงชัย! คำว่าธง เห็นไหม ทหารเวลาออกรบมันมีธงชัยเฉลิมพลนะ แล้วทหาร ถ้าวาง นโยบายไม่ดี ออกรบไม่ดี ธงก็เป็นธง ทหารตายหมด ธงชัยเฉลิมพลนะ

นี่ก็เหมือนกัน ธงชัยพระอรหันต์นะ เราห่มผ้ากาสาฬหพัศตร์นี้เป็นธงชัยพระ อรหันต์ เห็นไหม ไม่แอบอยู่หลังฝ่าเหลือง แล้วฝ่าเหลืองมันเป็นธงชัยของพระอรหันต์

นี่หลวงตาพูดอยู่ ประชาชนเขาไม่กล้าดีไม่กล้าเดียนนะ เพราะเขาเคารพผ้าเหลือง เขาเคารพลึกลงนั้น ไอ้พระก็เลยหน้าด้าน! ทำตามแต่ความพอใจของตัวเอง นี่มันหน้าด้านเพราะเป็นพระไง

นี่ไง “ไม่แอบอยู่หลังผ้าเหลือง ไม่แอบแทงข้างหลัง ธรรมต้องเป็นธรรมจริงๆ”

นี่ไง เพราะเขาบอกว่า “แล้วเมื่อไหร่จะเป็นธรรม”

ถ้าเป็นธรรมมันต้องเป็นแบบนี้ ถ้าเป็นแบบนี้มันก็เป็นความจริงใช่ไหม แล้วคุณ.. ไม่อยากจะพูดนะ ตอนเราปฏิบัติ แล้วมันคลุกคลีกับพระเยอะ แล้วมันฟังใจ มันพูดกับตัวเองนะ “มึง! ต้องอยู่กับครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมเท่านั้น” เพราะมันทนไม่ไหวกับมารยาสาโดย ถ้าใครมีมารยานะ เราเก็บของออก เก็บของออก มาอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ มาอยู่กับหลวงตา ถ้าเราสัมผัสว่าองค์นั้นเป็นพระอรหันต์ เราจะอยู่กับองค์นั้น ถ้าไม่อยู่กับองค์นั้น เราก็เข้าไปอยู่ของเราเอง

เราเข้าไปอยู่กับพวกมารยาสาโดยนี้ เราเป็นอย่างนี้มา โคนอย่างนี้มาเยอะ เราสัมผัสมาแล้วเรารับไม่ได้ เพราะว่ามันหน้าไหว้หลังหลอก แล้วธรรมวินัยมันไม่หลอก แล้วมึงทำหน้าที่ไหว้หลังหลอก นี่เหมือนนักการเมืองคุยกับเรา เราต้องยอมรับความดีของนักการเมืองนะ แล้วนักการเมืองก็คุยกับเราอย่างนั้นนะ แล้วเรายอมรับได้ไหม?

แล้วไปคุยกับพระก็เป็นอย่างนั้น เหมือนนักการเมือง พูดจะเอาแต่ดี แล้วเราต้องบอก “ครับ ดีครับ” ทนไหวไหม? เราทนไหวไหม? ถ้าเราทนไม่ไหว เราก็ต้องเก็บของออกไป เราต้องเก็บของออกไป แล้วมาอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะนะไอ้โฮ.. คุณเดือดเลือดพล่านเลย เขาบอกว่าหลวงปู่เจี๊ยะควบคุมอารมณ์ไม่ได้ แต่เราบอกว่าหลวงปู่เจี๊ยะไม่มีมารยา หลวงปู่เจี๊ยะตรงไปตรงมา สะอาดบริสุทธิ์ อยู่แล้วสบายใจ

แล้วอย่างเรานี้แหละ เราโดนด่านะ หลวงปู่เจี๊ยะนี่ด่า ท่านกำลังกายบริหารอยู่ เขี่ยบนมสาวอยู่ เพราะมีคนไปฟ้อง พอเราเดินผ่าน ท่านก็เรียกเลย

“หงบมานี่”

เราเข้าไปนั่งนะ ท่านก็ค่าใหญ่เลย เราก็นั่งฟัง ฟังอยู่นั่นนะ เพราะเราไม่ได้ทำผิด พอค่าจนบอกว่า

“หงบเอ็งไปเถอะ กูเหนื่อยแล้ว กูค่าจนเหนื่อยเลย กูค่าเต็มทีเลย”

เราก็นั่งฟังท่านค่า ค่าไปสิ ค่าไป สุดท้ายแล้วท่านก็รู้ทีหลัง เห็นไหม พอท่านรู้ทีหลัง ท่านให้เณรมาบอก

“หงบเอ๊ย หงบมันต้องให้อภัยเราเราไม่รู้”

พอท่านรู้ ท่านให้เณรมาบอกว่าไอ้ที่ค่าไปมันค่าผิดตัว ให้เณรมาหา เณรมาบอกเลยบอกให้ไปบอกไอ้หงบมัน บอกว่าเราขออภัย ค่าผิดตัวๆ

นั่งให้ค่า ค่าจนเหนื่อยเลย ก็จะนั่งให้ค่าต่อไง ท่านบอกว่า

“เอ็งไปซะ หงบเอ็งไปซะกูเหนื่อยแล้ว กูไม่มีอะไรจะค่ามึงแล้ว ค่าจนหมดพุงแล้ว”

แล้วเราก็ออกมา แล้วพอไม่กี่วันท่านก็รู้ พอรู้ขึ้นมาท่านก็ให้เณรมาบอก นี่ไง ถ้าคนมีกรรมมันไม่มีมารยา ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก ตรงไปตรงมา ถึงกิริยาอย่างไรมันก็เป็นกิริยาอย่างนั้น แต่ไอ้ที่มารยาสาไถยนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เห็นไหม

นี่พูดถึงว่า “เราจะเริ่มต้นนับว่าจิตเป็นธรรมตั้งแต่เมื่อไหร่”

จิตเป็นธรรมก็คือเป็นธรรม แล้วถ้าเป็นธรรมแล้วสาธุ.. เป็นธรรมนี้เกิดจากอริยสังข เหนือโลก พอเหนือโลกนะมันจะไม่มีความคิดพลาดให้เราได้เห็นหรือ พระโศดามันนะยังมีความผิดพลาดได้อยู่ อย่างเช่นนางวิสาขา มีลูกตั้ง ๒๐ คน เห็นไหม

ความคิดพลาดนี้ มันผิดพลาดเพราะกิเลสที่มันละเอียดกว่า เรารู้ทันมันไม่ได้หรือ แต่ในเรื่องอยู่ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นี้มันชัดเจน มันชัดเจนว่าเราจะไม่ป่วยเบี่ยง ไม่ออกนอกแนวทางนี้เด็ดขาด แต่ในเมื่อการกระทำสิ่งต่างๆ เรายังละไม่ได้ อันนั้นเป็นเรื่องส่วนบุคคลนะ ส่วนตัวใจ เรื่องส่วนตัวที่ไม่ผิด ไม่ทำลายคนอื่น ไม่ผิดพลาด ไม่ผิดพลาด พอเป็นสภิกษาคามีแล้วก็เป็นอีกระดับหนึ่ง ยิ่งถ้าเป็นอนาคามีแล้วนะ

อนาคามีนี้อยู่โดยที่ว่าเรื่องนี้ไม่มีแล้ว แต่ก็ยังติดตัวเองอยู่ ถึงที่สุดแล้ว นี่ไง ถ้าเป็นธรรม เป็นธรรมเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป

แล้วเขาถามว่า “แล้วเมื่อไหร่เป็นธรรม”

คำนี้เราอยากตอบ เราอยากตอบเพราะมันมีคนถามบ่อย “เป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรม” นี่คนถามถึงเรื่องนี้เยอะมาก เราบอกว่า “ไม่มีทางที่เอ็งจะรู้ได้หรอก” เพราะเวลาพูดธรรมะมา พวกเอ็งก็หูฟัง “อู๋.. ธรรมะพระพุทธรเจ้า โอ๊ย.. ดีมากเลย” มันเป็นธรรมะของพระพุทธรเจ้า มึงอย่าผลอนะ ดีมากนี่ข้างหลังกุศาบ ๒ เล่ม มึงผลอกูทิ่มทันทึเลยละ

ดีมากมันต้องดูพฤติกรรม ดูเบื้องหลัง แล้วพูดถึงดี นี่เพราะเราไม่รู้ใช่ไหม แต่ถ้าเป็นพระปฏิบัตินะ ถ้าเขาแสดงธรรมบ้าง ถามเลยว่า “พิจารณากายอย่างไร” ถ้าตอบผิด จบ คือตอกไข่ไม่เป็น ตอกไข่ใส่ถึงขยะ จบ

มึงจะตอกไข่ใส่กระทะอย่างไร? แล้วพอไข่ลงกระทะแล้วมึงจะพลิกอย่างไร? มึงจะทำอย่างไรให้ไข่มันสุก? ถามบ้าง ถ้าตอบไม่ได้นะ จบ! ถ้ามึงตอกไข่ใส่ถึงขยะ แล้วบอกเป็นธรรมดาให้เทศบาลมาเก็บไป เออ.. มึงไม่ได้กินไข่หรอก ฉะนั้น ธรรมะมึงไม่มี ไม่มีเด็ดขาด

ฉะนั้น “ถ้าตอนเป็นฆราวาส เขาทำความผิดพลาดในชีวิตบ้าง พอมาเป็นพระนี่ เขากับเราจะนับว่าจิตเป็นธรรมตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ เอาอะไรไปวัดครับ”

นี่พูดถึงเอาอะไรวัด วัดอย่างนี้ไง วัดอย่างที่เราริบายแล้ว

“แล้วถ้าอดีต มันจะมีผลตามมาตอนที่ เป็นพระด้วยหรือเปล่าครับ”

อดีตนี้มันมีตามมา อย่างเช่นหลวงปู่ลี วัดอโศกฯ วัดอโศการามนะอยู่ชายทะเล แล้วหลวงปู่ลีท่านไปนั่งที่ชายทะเล ยุ่งทะเลมานี้ลูกขนาดไหน ท่านนั่งนะให้ยุ่งกั๊ด เราทนไหวไหม? ท่านบอกว่าท่านใช้กรรมไง ท่านบอกว่าท่านหลับตานะ ยุ่งทะเลมาเป็นลูกๆ เลยแล้วกั๊ดท่าน ท่านนั่งเฉย จนท่านออกจากสมาธิมานะ ท่านมองมาที่จีวร เลือดแดงไปหมดเลย เราทนไหวไหม?

นี่พูดถึงเวลาบอกว่า ถ้าเราทำอะไรไม่ดีไว้ เวลาเป็นพระมันจะมีผลใหม่.. มี การปฏิบัติง่าย ปฏิบัติยาก อย่างเช่นพาหิยะที่เขาคุยกันอยู่นี้ ว่าฟังเทศน์พระพุทธเจ้าคนเดียว เป็นพระอรหันต์ๆ เบื้องหลังนี่สละชีวิตมาหลายชาติ นี่ไง สิ่งที่ทำมามันจะให้ผลอย่างนี้

ฉะนั้น เวลาคนเรามีบุญมีกรรม เห็นใหม่ เวลากรรมมา คูอย่างพระโมคคัลลานะสิ พระโมคคัลลานะเป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้าย มีฤทธิ์ด้วย เหาะหนีถึง ๓ หน เหาะหนี ๒ หน หนีที่ ๓ เชื้อกรรม ถึงจะเป็นพระอรหันต์นั่นแหละให้เขาทุบจนตายเลย

นี่ไง ถ้ามันให้ผล มันให้ผลแบบนั้น ให้ผลว่าภวานายาก ภวานางาย ให้ผลว่าเรา จะรวนเรใหม่ ให้ผลว่าเราจะมันคงใหม่ ถ้าให้ผลนะ นี่คือมันให้ผลในเรื่องของกรรม แต่ ในการปฏิบัติของเรา มันจะให้ผลขนาดไหนไซ้ใหม่ เราก็ต้องพยายามของเรา เพราะเป็น ปัจจุบันนี้ไง

อย่างเช่นเรานี่ เราปฏิเสธเรื่องที่ผ่านมาแล้วไม่ได้ สิ่งที่ผ่านมาแล้วเรายอมรับ สิ่งที่ผ่านมาแล้ว มันจะให้ผลกับเรานี่เรายอมรับ แล้วปัจจุบันนี้ละ ปัจจุบันนี้เราจะหักค่านกิเลสไป เราจะเข้มแข็งใหม่ ถ้าเราเข้มแข็งปั๊บ แล้วนี่เวลานักปฏิบัติคุยกัน เห็นใหม่ ทำไมคนนั้นทำได้ คนนี้ทำได้ แล้วก็จะไปถือข้อปี่เขามา กรรมมันคนละอันกันนะ นิสัยก็ไม่เหมือนกัน เหมือนกับเรากินอาหาร นี่อาหารก็คนละรสชาติกับเรา มันพื้นดินต่างกัน เขากินอาหารอย่างนั้น เราเห็นเขากินอร่อยก็อยากจะกินบ้าง ไปกินเข้าแล้วไม่เห็นอร่อยเลย

นี่ก็เหมือนกัน เห็นเขาปฏิบัติได้ง่ายๆ เราไปปฏิบัติไม่ได้หรอก ปฏิบัติตามเรานี่แหละ ปฏิบัติสิ่งที่ว่ามันฟังชานนี่แหละ ปฏิบัติตามหัวใจเรานี่แหละ แล้วควบคุมใจเรานี่แหละ แล้วทำให้มันเป็นจริงขึ้นมานี่แหละ นี่ที่ว่าเป็นกรรมๆ ฉะนั้น คำว่าเป็นกรรม พวกเรานี่นะชอบถือข้อปี่กัน เห็นใครง่ายละเอาแล้ว อะไรง่าย ชอบคุยกันไง “ปะ ทางลัดกัน ไปทางลัดกัน” มันจะพากันไปทางลัด ลัดไปไหน ลัดไปนั่งหลับ ลัดไปสัปหงก

เขาทำก็เรื่องของเขา เราพิสูจน์ตรวจสอบก่อน เราปฏิบัติมานะ อย่างเช่นที่ว่า หลวงปู่หลุย เช่นหลวงปู่ชอบ เวลาท่านทำอะไรนี่ เราศึกษาแล้วเราทดสอบนะ เรามาทดสอบ จะทำอะไรนี่ สิ่งที่เราพูดส่วนใหญ่เราทดสอบแล้ว เราได้ทำแล้ว เราได้มาทดสอบว่ามันเป็นจริงหรือเปล่า ที่เราพูดว่า “ต้องเป็นอย่างนั้น! ต้องเป็นอย่างนั้น!” เพราะเราทดสอบแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน ฉะนั้น การทดสอบนี่มันต้องทดสอบ ถ้าไม่ทดสอบ ปัญญาเราไม่มีหรือ เราไม่ทดสอบ เราไม่รู้หรือว่าการทำอย่างนั้นมันมีผลอย่างไร มีผลอย่างไร ทีนี้พอมีผลอย่างไร มันมีผลเพราะเราทำจริงใจ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า “สิ่งที่ทำมาแล้ว มันจะมีผลกับเราไหม แล้วการฝึกต่างๆ การฝึกฝนอบรมตนตามหลักธรรมข้อวัตร แบบนี้ถือว่ามีใช้ได้หรือไม่ครับ หรือว่าถ้าอึดใจไม่ดีก็จะไม่สามารถเป็นคนดีได้เลย”

ไม่ใช่ อึดใจจะไม่ดีอย่างไรก็แล้วแต่ จะดีหรือไม่ดี เราเป็นคนดีได้ในการปฏิบัติ พระพุทธเจ้าบอก เห็นไหม สมัยพระพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมอยู่นี้ พวกพราหมณ์มีเยอะมาก เวลาเขาไหว้ทักกัน พระพุทธเจ้าก็พยายามพลิกเขาจากที่เขาเห็นผิด ในพุทธศาสนาที่กราบทิศเหมือนกัน แล้วกราบอย่างไรละ อ้อ.. กราบครูบาอาจารย์อยู่บนศิระษะ กราบพ่อแม่ มีเพื่อน หมู่คณะ สมัยมีทาส บ่าวทาสอยู่ฝาเท้า บริหารให้อยู่เย็นเป็นสุขทั้งหมด

นี่การกราบทิศของพุทธศาสนา เขากราบทิศอยู่นะ เขากราบของเขาทุกวัน เข้าก็กราบทิศ พระพุทธเจ้าก็บอก พระพุทธศาสนาก็กราบทิศเหมือนกัน แต่ไม่ได้กราบแบบนั้น กราบอีกแบบหนึ่ง เราจะบอกว่า อดีตเขาคิดอย่างนั้น แต่พระพุทธเจ้าก็ยังพลิกมาแล้วพอพระพุทธเจ้าบอกด้วย เวลาพระพุทธเจ้าบอกว่า

“คนเราไม่ใช่ดีเพราะการเกิด ไม่ใช่ดีเพราะสิ่งที่เขาคิดมา ดีที่ปัจจุบัน ดีที่การกระทำ”

ฉะนั้น สามารถเป็นคนดีได้ เพียงแต่ว่าถ้าอดีตเราทำกรรมไว้หนักหนา การปฏิบัติของเรานั้นก็ต้องถูกลูกกันเต็มที่ ขิปปากิณญาที่เขาปฏิบัติได้ง่าย เพราะเขาทำมาดี พอทำมาดีเขาก็ส่งมาดี พอส่งมาดีเขาก็ปฏิบัติง่าย แล้วต้นทุนไม่เหมือนกัน ต้นทุนเราไม่มี ต้นทุนเขาเงินเต็มเลย เงินเขาเยอะเขาก็สะดวกของเขา ให้อัตนทุนเรามาเนี่ยแดงมาเลยนะ กูยังต้องใช้หนี้อยู่ด้วย แล้วก็เอาเหมือนเขา มันเป็นไปได้

ฉะนั้น อดีตมีผลไหม? มีผลกับเรื่องเวรเรื่องกรรม แต่เรื่องการปฏิบัติ ปัจจุบันนี้มันเป็นไปได้หมด นี่ข้อที่ ๑.

ถาม : ข้อ ๒. แล้วกรณีมาเป็นพระแล้วยังทำไม่ได้ จากที่อดีตเป็นคนดี ยิ่งแยกว่าตอนเป็นชาวบ้านอีก ขอบติ ๒ หน้า ทำเป็นคน ๒ บุคลิก

หลวงพ่ : อันนี้เพราะอะไรรู้ไหม เพราะมันทนกับกิเลสตัวเองไม่ไหว ถ้าทนกับกิเลสตัวเองได้ เห็นใหม่ ในการปฏิบัติณะครูบาอาจารย์เรานั้นอย่าตลอด ถ้าเรานั้นคง ปฏิบัติเสมอต้นเสมอปลาย ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างน้อยต้องเป็นพระอนาคามี

ฉะนั้น ถ้าตี ๒ หน้า ๒ บุคลิกนี้เราหลอกตัวเองไหม ถ้าเราหลอกอย่างนี้บ๊อบ มันจะเป็นพระอริยบุคคลได้ไหม การปฏิบัติของเรา ถ้าเราเชื่อสัจย์กับเรานะ แล้วเราทำเสมอต้นเสมอปลาย ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างน้อยต้องเป็นพระอนาคามี อย่างน้อยเลยนะ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าถ้าเราจะเอาเหตุเอาผลกัน เราทนกิเลสเราไม่ไหว เพราะคำว่า ๒ หน้ามันก็หลอกตัวเองอยู่แล้ว ๒ บุคลิกเราก็หลอกตัวเองอยู่แล้ว หน้าจากก็ว่าอย่างหนึ่ง หลังจากนั้นทำอีกอย่างหนึ่ง อย่างนี้มันก็เท่ากับหลอกตัวเอง

นี่เราฟังของหลวงปู่หล้ามา หลวงปู่หล้าท่านบอกว่า “เราตั้งสัจจะว่าจะนั่งตลอดรุ่ง แล้วเราทำไม่ได้ เป็นอาบัติปาจิตตีย์” ท่านพูดนะเป็นอาบัติปาจิตตีย์ เราก็งงเลย อาบัติปาจิตตีย์มันไม่มีหรอก แต่ท่านพูดนี้เป็นธรรมใจ

อาบัติปาจิตตีย์คือหลอกตัวเอง ตัวเองได้ตั้งสัจจะว่าจะนั่งตลอดรุ่ง หมายถึงว่าตัวเองพูดแล้วไม่ทำตาม เหมือนโกหก เหมือนพูดปดไป ถ้าพูดปดเป็นอาบัติปาจิตตีย์ พระนี่ถ้าโกหกเป็นอาบัติปาจิตตีย์ พูดปดเป็นอาบัติปาจิตตีย์ ฉะนั้น เราก็ตั้งใจใหม่ ตั้งใจว่านั่ง ๕ ชั่วโมง แล้วนั่งได้ ๒ ชั่วโมง เป็นอาบัติปาจิตตีย์เพราะสู้ตัวเองไม่ได้ โกหกตัวเอง

เรามานั่งฟัง เออ.. ถูกของหลวงปู่หล้า ท่านพูดอย่างนี้นะ ว่าตั้งใจแล้วไม่ทำเป็นอาบัติปาจิตตีย์ โยมยังไม่เป็นนะ เป็นแต่พระ เป็นแต่พระ เดียวโยมว่าตั้งใจแล้วไม่ได้ทำนี่ ปาจิตตีย์วันหนึ่งร้อยกว่าตัว นี่พูดถึงพระไป ตั้งใจแล้วไม่ทำ เป็นอาบัติปาจิตตีย์.. นี่ท่านพูดอย่างนี้นะ แล้วพอเป็นมหายาน เราไปถามมหายานนะ เราศึกษามาทั่ว มหายานบอกว่า “ปาราชิก ๕”

ปาราชิก ๔ นี้เรามีอยู่แล้ว ปาราชิก ๕ คือการฆ่าเวลาให้เสียเปล่า กาลเวลาที่มันผ่านไป นั่นคือเป็นปาราชิกเลยนะ เพราะเป็นการฆ่าเวลาให้เสียเปล่า โอ้โฮ.. อันนี้มันเป็นอาจารย์วาท คือการเชื่อตามๆ กันมา

เดี๋ยวจะหาว่ากล่าวต่ออีก ไม่ได้กล่าวต่อ นี่เป็นคำสอนของมหายาน เราบอกแล้วว่าเป็นมหายาน มหายานเขาเรียก “อาจารย์วาท” อาจารย์ว่าอย่างไร ลูกศิษย์ก็เชื่อตามอาจารย์ไปเรื่อย อาจารย์เป็นผู้นำ แล้วอาจารย์เป็นผู้บัญญัติ นี่คือมหายาน ฉะนั้นมหายานทำอะไรได้อาจารย์ที่ดี เขาก็ทำแล้วได้ประโยชน์ของเขา ถ้าอาจารย์ของเขา ภูมิปัญญามันด้อย ถ้าเราตามไปเราก็เสียหาย

ฉะนั้น เขาบอกว่า “ปาราชิก ๕” การฆ่าเวลาให้เสียเปล่า ถือว่าเป็นปาราชิก แต่ถ้าในมุมมองคติ ในมุมมองกฤษฎีในการปฏิบัติ ถ้าเราเอาอย่างนั้นมากกระตุ้นตัวเราเอง เราก็ว่ามันเป็นประโยชน์ เป็นประโยชน์ว่า ถ้าเราทำเวลาให้ล่วงไปโดยที่เราไม่ได้ประโยชน์ นี่ปาราชิกนะ ปาราชิก เราก็ต้องชวนชวน ไม่ได้เดี๋ยวปาราชิก ต้องเอาเต็มทีไง

นี่พูดถึง ถ้าเรามีสังขะ เราทำสิ่งนี้มันจะเป็นประโยชน์กับเรา แต่ที่นี้คำว่า ๒ บุคลิก เห็นไหม ถ้าตอนเป็นพระมาดี.. นี่เราถึงบอกว่าถ้าเป็นพระมาดี โยมหรือพระก็มีกิเลสทั้งนั้น เพราะเกิดมาในวัฏฏะ มันมีกิเลสอวิชชาพาให้เกิด ที่นี้พอกิเลสมันอยู่กับเราใช่ไหม อย่างเช่นเรานี่ เราไม่มีศกยภาพอะไรเลย กิเลสของเรามันก็เผาเราอยู่คนเดียวเท่านั้นแหละ แต่ถ้าวันไหนเราบวชพระขึ้นมา แล้วเรามีครูบาอาจารย์ด้วย เราไปอยู่กับครูบาอาจารย์ขึ้นมา เห็นไหม กิเลสของเรามันจี่เสื่อแล้ว มันจี่ธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้ว โอ๊ย.. กิเลสมันจะบิน

ถ้ากิเลสมันบินนะ นี่ไง “ถ้ามาเป็นพระแล้วยังทำไม่ดี จากที่อดีตเป็นคนดี แต่แย่ยิ่งกว่าชาวบ้านอีก ขอบตี ๒ หน้า”

พอกิเลสมันได้จี่เสื่อ โอ้โฮ.. กิเลสติดปีก พอกิเลสติดปีก มันเป็นกรรมของคนๆ นั้นนะ ถ้าพูดถึงในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับครูบาอาจารย์สมัยโบราณ ส่วนใหญ่แล้ว พระเขาจะบอกว่าให้กรรมมันให้ผล ให้กรรมมันสนองผู้ที่ทำผิดนั่นเอง ส่วนใหญ่ครูบาอาจารย์เราท่านจะบอกว่า กรรมมันจะสนองมันเอง ฉะนั้น อันนี้ อันหนึ่ง

แต่! แต่เวลาเรายู่กับหลวงปู่มัน ไม่ใช่อยู่กับหลวงปู่มัน เราอยู่กับครูบาอาจารย์ มาศึกษามาตั้งแต่สมัยหลวงปู่มัน เห็นไหม ธรรมเนียมนี้เขาจะถึงกัน ธรรมเนียมนี้ ถ้าใครมีปัญหาเขาจะแก้ไขกัน เขาจะคอยดูแลกัน คอยดูแลกันจนมันมันคงขึ้นมา แล้วที่หลวงปู่ ฝั้นบอก ที่ว่าคารวะ ๖ เขาบอกไม่ใช่ เป็นอธิษฐานธรรม ๗ อะไรที่เขาว่านั่นนั่นนั่นแหละ การหมั่นประชุมกันเนื่องนิสัย มันมีอะไรมันจะแก้ไขกัน คือมันเหมือนกับว่าเพื่อนตายใจ คือจะบอกกัน จะชี้หน้ากัน จะชักหน้ากัน เพื่อนตาย มันเป็นเพื่อนตาย เป็นเพื่อนแท้ ไม่ใช่มิตรเทียม ฉะนั้น กรณีอย่างนั้นมันถึงจะมันคงมา

ทีนี้พอมันคงมา หลวงตาท่านบอกว่า “ครอบครัวยุคธรรมฐาน” ครอบครัวยุคธรรมฐาน เป็นครอบครัวใหญ่ ทีนี้ครอบครัวใหญ่ ความผิดถูกในครอบครัวนี้มันรู้กันอยู่แล้วแหละ ฉะนั้น สิ่งที่เราอยู่นอก เราเข้าใจสิ่งนั้น ไม่ได้หรอก ยิ่งในการประพฤติปฏิบัติด้วย

“การกระทำแบบนี้ เป็นสิ่งที่พระปฏิบัติต้องปฏิบัติตามประเพณี เพราะถือว่าเป็น การเสแสร้ง เป็นการเอาใจ ความจริงแล้วพระต้องมีหนึ่งหน้าใจ” นี่เขาวานะ..

ถ้าหนึ่งหน้าก็คือศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าศีลมันเป็นทศศีล สมาธิมันก็เป็นมิจฉา ยิ่ง ปัญญาที่เป็นปัญญาหลอกหลวงตน แต่ถ้ามีหน้าเดียว มีสัจจะ มีความจริง เห็นไหม เวลาจิต มันสงบ ถ้าเรามีศีลนี่นะ ศีลนี้เป็นพื้นฐาน ถ้ามีศีล เวลาเป็นสมาธิก็เป็นสัมมาสมาธิ แล้ว เกิดปัญญาขึ้นมาตามขั้นตอนของมัน

แต่ถ้าเป็นมิจฉา เห็นไหม มิจฉานะไม่มีศีล ทำสมาธิได้ไหม.. ได้ เพราะอะไร พวกทำคุณไสยมนต์ดำ เขาใช้ของเขา ทำเพื่ออาชีพของเขา มันก็ต้องมีสมาธิเหมือนกัน แต่มันมีหลายหน้าใจ มันเลยเพื่อประโยชน์กับเขา แต่ถ้าเรามีหน้าเดียวนะเราจะเป็น ประโยชน์กับเรา ตั้งใจทำเป็นความจริงของเรา ถ้าเป็นความจริงของเรา มันก็จะเป็นความจริงของเรา

ฉะนั้น สุตท้ายนะ สุตท้ายเขาชมมามาก แล้วว่าขอให้หลวงพ่อบ้างอะไร.. คนเรานี้ จะพูดว่าอย่างมากที่สุดอายุ ๑๐๐ ปี จะเป็นหลักชัยให้ใครมันก็แค่ ๑๐๐ ปี ความสำคัญ มันต้องเป็นหลักชัยให้ใจของตัวเองก่อนใจ ถ้าใจของตัวเองเป็นความจริงนะ นี่ถ้าเป็นหลักจริงในหัวใจของตัวเอง มันจะเป็นประโยชน์มาก แต่ถ้าหัวใจของตัวเองยังไม่เป็นหลัก คำพูด

นี่ เราไปเจอพระนะ เวลาเขาพูดผิด เวลาเราแย้งไปเขาสะดุ้งเลยนะ แล้วรีบพลิกเลย.. เจอบ่อย

แต่ถ้าเรามีหลักของเราเนะ เราอยากรู้ว่าใครจะชี้ว่าสงบพูดผิดบ้าง อยากรู้แน่ เราอยากรู้ว่า ใครจะชี้ว่าสงบพูดผิด แล้วเราอยากพูดกับคนนั้นว่ามันผิดตรงไหน ก็ว่ามันไม่สะดุ้งไง ไอ้เรื่องจะให้เราสะดุ้งนะว่าไอ้สงบพูดผิด พูดผิด ไม่มีทางหรอก เราอยากจะทำอะไรก็ทำได้ แต่เราไปเจอมา พอเราแะหน้อยเดียวเท่านั้นแหละ สะดุ้งตายเลย ไม่ได้พูดนะ ไม่ได้พูด บิดไปบิดมาทันทีเลย เพราะอะไร เพราะเขาไม่ซื่อสัตย์กับตัวเอง เขาไม่มีหลักในหัวใจของตัวเอง ถ้าเขามีหลักในหัวใจของตัวเองนะ ใครจะชี้ผิดล่ะ?

ในธรรมที่เราพูดออกไป มันมีอยู่กรณีเดียวที่คนไม่เข้าใจ

๑. พื้นฐาน การวางพื้นฐานของตัวเอง

๒. เริ่มต้นกระบวนการของการก้าวเดิน

๑. แล้วพอก้าวเดินแล้ว ก้าวเดินให้มันสูงขึ้น “มรรคหยาบ มรรคละเอียดไง”

นี่คนไม่เข้าใจ เพราะคำพูด เห็นใหม่ คำพูดสมมุติคือสมมุติ พอสมมุติว่าพูดคำไหน มันก็เหมือนคำนั้นใช่ไหม แต่! แต่ความจริง เวลาเราเข้าไปในห้างสรรพสินค้า เราเข้าไปในชั้นแรก เราใช้เงินอย่างนี้ เวลาเข้าชั้นที่ ๒ ชั้นที่ ๓ ละ เราก็ใช้เงินเหมือนกัน แต่มันคนละชั้น

ทีนี้พอคนละชั้น คนละสถานที่ ถ้าคนเข้าใจไม่ได้ เขาจะบอกเลยว่านี่พูดผิดแล้ว มันไม่เหมือนกัน มันไม่เกี่ยวเนื่องกัน แต่ถ้าเป็นธรรมอย่างหยาบ เป็นธรรมอย่างละเอียด ถ้าคนเข้าใจได้เนะมันจะมีความเข้าใจสิ่งนี้ได้ ถ้าคนเข้าใจไม่ได้ก็คือเข้าใจไม่ได้ เข้าใจไม่ได้เนะเพราะอะไร

มันก็เหมือนวิทยาศาสตร์ เห็นใหม่ เราบอกสูตรสำเร็จวิทยาศาสตร์ เพราะวิทยาศาสตร์พูดนี้เป็นทฤษฎีต้องตายตัวเอง ทีนี้วิทยาศาสตร์มันเป็นโลกใจ แต่กิเลสมันเป็นนามธรรม กิเลสมันเป็นสิ่งมีชีวิต มันเปลี่ยนแปลงได้

ฉะนั้น บอกว่าสิ่งที่ศึกษามาทางวิชาการนี้คือวิทยาศาสตร์ คือโลก วิทยาศาสตร์
ฆ่ากิเลสไม่ได้! เพียงแต่วิทยาศาสตร์เป็นการให้ธรรมะแสดงออกด้วยความชัดเจน แต่
วิทยาศาสตร์ฆ่ากิเลสไม่ได้ ถ้าฆ่ากิเลสได้มันต้องเป็นธรรม ถ้าเป็นธรรม เห็นไหม มันถึง
เหนือใจ เหนือวิทยาศาสตร์ เหนือหลักการทั้งหมด หลักการคือหลักการชี้เข้ามาที่ใจเท่า
นั่นเอง

ฉะนั้น ความถูกต้องของเขา นี่คือความเห็นของเขานะ ขออ่านอีกทีหนึ่ง

“ผมอ่านธรรมะที่หลวงพ่otechnique เรื่อง “หมาของหลวงตา” แล้วทำให้ผมรู้และ
พิจารณาอะไรได้มากมายในวงกรรมฐาน ทำให้ผมอนุমানได้ว่า วงกรรมฐานมีหลาย
รูปแบบ แต่ผมชอบที่หลวงพ่อกออกมาชี้แจงตรงไปตรงมา ไม่แอบอยู่หลังผ้าเหลือง แอบ
แทงข้างหลังเหมือนบางองค์ ชอบตรงนี้จริงๆ ครับ ธรรมเป็นธรรมจริงๆ หาฟังแบบนี้ที่
ไหนไม่มีครับ ส่วนมากพระประจบโยมหมดเลย เอาใจ พูดยเพราะ ผมไม่ชอบเลย” เอวัง